Богъ само здраве да ѝ дава, а послѣ пакъ каквато е Неговая воля.... и стареца се тихо удалечи

VIII

Минаха се нѣколко години. Мене пакъ ми се случи да мина покрай онѣзи мѣста. и азъ пакъ се отбихъ да погледамъ дѣда Пенча. Пакъ по сѫщата тѣсна и мѫчна пѫтечка дойдохъ азъ при колибата. Но предъ очитѣ ми предстана не онази проста, нещастна колибка, не онѣзи живи, първобитни мѣста... никакви признаци на живѣнето... На едно мѣсто само азъ намѣрихъ едно счупено гърне и дѣдовата градинарска лопата — само това е останало отъ дѣда Пенча. Печално и тъжно излѣзохъ ~~азъ~~ отъ тамъ и ~~тръгнахъ азъ къмъ~~ онова мѣсто гдѣто за прѣвъ пѫть се свидѣхме съ Цвѣна, когато тя събираше сѣно — трѣва, а послѣ се приближихъ и до къмъ тѣхния [illegible]. Тука бѣха двама момчета, които пасѣха коне.

— Гдѣ е сега Пенчовата колиба? обърнахъ се къмъ тѣхъ азъ.

— Пенчовата?... на дѣда Пенча? — Е, тамъ, е, виждашъ ли гдѣ се бѣлѣе голѣмата кѫщица? — тамъ бѣше тя, но сега я веќе нѣма...

— А ли са дѣдо Пенчо кѫдѣ е?

— Кой? Пенчо ли? — Е той умрѣ още тогава, когато Цвѣна се загуби...

— Ами нея я не намѣрихте?

— Не! гдѣ да я намѣримъ... Тя се и загуби...

— Ами, побратиме, намѣси се ~~кто~~ другиятъ, като се обръщаше къмъ парнятъ, учителката е причина на това